

Jurisprudentie

Gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14

C & J Clark International Ltd
tegen
Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs
en

Puma SE
tegen
Hauptzollamt Nürnberg

[verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door het First-tier Tribunal (Tax Chamber) en door het Finanzgericht München]

„Prejudiciële verwijzing — Ontvankelijkheid — Dumping — Invoer van schoeisel met bovendeel van leder uit China en Vietnam — Geldigheid van verordening (EG) nr. 1472/2006 en van uitvoeringsverordening (EU) nr. 1294/2009 — Antidumpingovereenkomst van de WTO — Verordening (EG) nr. 384/96 — Artikel 2, lid 7 — Vaststelling van dumping — Invoer uit landen zonder markteconomie — Verzoeken tot behandeling als marktgerichte onderneming — Termijn — Artikel 9, leden 5 en 6 — Verzoeken tot individuele behandeling — Artikel 17 — Steekproeven — Artikel 3, leden 1, 5 en 6, artikel 4, lid 1, en artikel 5, lid 4 — Samenwerking met de bedrijfstak van de Unie — Artikel 3, leden 2 en 7 — Vaststelling van schade — Andere bekende factoren — Communautair douanewetboek — Artikel 236, leden 1 en 2 — Terugbetaling van niet wettelijk verschuldigde rechten — Termijn — Toeval of overmacht — Ongeldigheid van een verordening houdende instelling van antidumpingrechten”

Samenvatting – Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 4 februari 2016

1. *Prejudiciële vragen — Geldigheidstoetsing — Vraag betreffende de geldigheid van een verordening waartegen niet is opgekomen op basis van artikel 263 VWEU — Beroep in het hoofdgeding ingesteld door een vennootschap waarvan niet duidelijk is of zij nietigverklaring kan vorderen — Ontvankelijkheid*

[Art. 263, vierde alinea, VWEU en 267, b), VWEU]

2. *Beroep tot nietigverklaring — Natuurlijke of rechtspersonen — Handelingen die hen rechtstreeks en individueel raken — Verordening tot instelling van antidumpingrechten — Producenten en exporteurs in derde landen — Importeurs en marktdeelnemers uit de Unie die bijzondere betrekkingen onderhouden met de producenten*

(Art. 263, vierde alinea, VWEU)

3. *Eigen middelen van de Europese Unie — Terugbetaling of kwijtschelding van rechten bij invoer — Importeur van het aan antidumpingrechten onderworpen product die niet binnen de gestelde termijn een verzoek tot terugbetaling op grond van artikel 11, lid 8, van verordening nr. 384/96 heeft ingediend — Nalaten dat niet in de weg staat aan de indiening van een verzoek tot terugbetaling op grond van artikel 236 van het douanewetboek*

(Verordeningen van de Raad nr. 384/96, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 11, lid 8, en nr. 2913/92, art. 236)

4. *Exceptie van onwettigheid — Betwisting voor de nationale rechter van de wettigheid van een verordening houdende instelling van een antidumpingrecht, door een importeur gedaan in het kader van een beroep tegen een op deze verordening gebaseerde nationale maatregel — Belang van de importeur bij een beroep op het feit dat de Commissie haar verplichting tot onderzoek van de verzoeken tot behandeling als marktgerichte onderneming of tot individuele behandeling niet is nagekomen*

(Art. 263 VWEU en 277 VWEU)

5. *Internationale overeenkomsten — Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie — GATT 1994 — Onmogelijkheid om de WTO-overeenkomsten in te roepen om de rechtmatigheid van een Uniehandeling te betwisten — Uitzonderingen — Uniehandeling die uitvoering ervan beoogt te verzekeren of uitdrukkelijk en specifiek ernaar verwijst*

(Art. 216, lid 2, VWEU; Algemene overeenkomst betreffende Tarieven en Handel 1994; overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene overeenkomst betreffende Tarieven en Handel 1994, „antidumpingcode van 1994”)

6. *Internationale overeenkomsten — Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie — GATT 1994 — Onmogelijkheid om de WTO-overeenkomsten in te roepen om de rechtmatigheid van een Uniehandeling te betwisten — Uitzonderingen — Uniehandeling die uitvoering ervan beoogt te verzekeren — Strekking*

(Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene Overeenkomst inzake tarieven en handel 1994, „antidumpingcode van 1994”; verordening nr. 384/96 van de Raad, vijfde overweging en art. 2, lid 7, en 9, lid 5)

7. *Internationale overeenkomsten — Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie — Beslissing van het orgaan voor geschillenbeslechting van de WTO houdende vaststelling dat de materiële regels van die overeenkomst niet in acht zijn genomen — Onmogelijkheid om zich op die overeenkomsten of die beslissing te beroepen ter betwisting van de rechtmatigheid van een Uniehandeling*

8. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Dumpingmarge — Vaststelling van de normale waarde — Invoer uit landen die geen markteconomie hebben — Toekenning van de status van marktgerichte onderneming — Voorwaarden — Bewijslast rustend op de producenten — Beoordeling van het bewijsmateriaal door de instellingen*

[Verordeningen van de Raad nr. 384/96, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 2, leden 1-6, en 7 a), b) en c)]

9. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Dumpingmarge — Vaststelling van de normale waarde — Invoer uit landen die geen markteconomie hebben — Toekenning van de status van marktgerichte onderneming — Verplichting van de Commissie om*

te beslissen op de door producenten geformuleerde verzoeken tot verkrijging van die status — Geen onderzoek van de verzoeken van producenten die niet deel uitmaken van de steekproef — Ontoelaatbaarheid — Ongeldigheid van verordening nr. 1472/2006 in die mate

[Verordeningen van de Raad nr. 384/96, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 2, lid 7, b), en 17, en nr. 1472/2006]

10. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Vaststelling van antidumpingrechten — Individuele behandeling van de exporteurs in een land zonder markteconomie — Verplichting van de instellingen van de Unie om de verzoeken tot individuele behandeling te onderzoeken en daarop te beslissen*

(Verordening nr. 384/96 van de Raad, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 9, lid 5)

11. *Recht van de Europese Unie — Uitlegging — Meertalige teksten — Divergentie tussen de verschillende taalversies — Inaanmerkingneming van de werkelijke bedoeling van auteur ervan en van het door de auteur nagestreefde doel*

12. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Vaststelling van antidumpingrechten — Individuele behandeling van de exporteurs in een land zonder markteconomie — Verplichting van de Commissie om de verzoeken tot dergelijke behandeling te onderzoeken en daarop te beslissen — Geen onderzoek van de verzoeken van marktdeelnemers die niet deel uitmaken van de steekproef — Ontoelaatbaarheid — Ongeldigheid van verordening nr. 1472/2006 in die mate*

(Art. 267 VWEU; verordeningen van de Raad nr. 384/96, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, nr. 1472/2006 en nr. 1294/2009)

13. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Invoer uit landen zonder markteconomie in de zin van artikel 2, lid 7, onder b), van verordening nr. 384/96 — Procedure tot beoordeling van de voorwaarden waaronder een producent aanspraak kan maken op de status van marktgerichte onderneming — Overschrijding van de termijn door de instellingen van de Unie — Geen invloed op de geldigheid van de definitieve verordening*

[Verordeningen van de Raad nr. 384/96, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 2, lid 7, c), en nr. 1472/2006]

14. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Onderzoek — Verplichting van de Commissie om de procedure te beëindigen wanneer de steun voor de klacht beneden de minimumdrempels valt — Geen*

(Verordening nr. 384/96 van de Raad, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 5, lid 4)

15. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Beoordelingsvrijheid van de instellingen — Eerbiediging van de procedurele waarborgen — Rechterlijke toetsing — Grenzen*

(Art. 263 VWEU en 267 VWEU; verordeningen van de Raad nr. 384/96, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, en nr. 1472/2006)

16. *Gemeenschappelijke handelspolitiek — Bescherming tegen dumpingpraktijken — Schade — Vaststelling van het causale verband — Verplichtingen van de instellingen — Inaanmerkingneming van factoren die niets van doen hebben met dumping — Invloed van dergelijke factoren op het bewijs van het causaal verband — Bewijslast*

(Verordening nr. 384/96 van de Raad, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, art. 3, lid 7)

17. *Beroep tot nietigverklaring — Arrest houdende nietigverklaring — Draagwijdte — Nietigverklaring van het gedeelte van een antidumpingverordening waarin een antidumpingrecht wordt ingesteld op de producten van bepaalde vennootschappen — Gevolgen van de nietigverklaring voor de geldigheid van een voor de producten van andere vennootschappen geldend antidumpingrecht — Geen — Vermoeden van geldigheid van de handelingen van de instellingen van de Unie*

(Art. 263 VWEU; verordeningen van de Raad nr. 2913/92, art. 236, lid 1, en nr. 1472/2006)

18. *Eigen middelen van de Europese Unie — Terugbetaling of kwijtschelding van de rechten bij invoer — Voorwaarden*

(Verordening nr. 2913/92 van de Raad, art. 236, lid 2)

1. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punt 56)

2. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 58-62, 64)

3. Op het gebied van bescherming tegen dumpingpraktijken bieden noch de tekst van artikel 11, lid 8, van verordening nr. 384/96 noch die van artikel 236 van verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek enige grondslag om te kunnen oordelen dat importeurs die niet binnen de daartoe gestelde termijn gebruik hebben gemaakt van de procedure waarin artikel 11, lid 8, van verordening nr. 384/96 voorziet, niet of niet meer het recht zouden hebben om te verzoeken om toepassing van de procedure van artikel 236 van het douanewetboek.

Met de procedure van artikel 11, lid 8, van verordening nr. 384/96 wordt namelijk niet hetzelfde doel nagestreefd als met die van artikel 236 van het douanewetboek. De procedure van artikel 11, lid 8, van verordening nr. 384/96 beoogt de importeurs die antidumpingrechten hebben betaald, immers de mogelijkheid te bieden om via de bevoegde nationale autoriteiten de Commissie om terugbetaling van die rechten te verzoeken wanneer wordt aangetoond dat de dumpingmarge op basis waarvan die rechten zijn betaald, niet meer bestaat of tot een lager niveau dan dat van de geldende rechten is teruggevallen. In het kader van deze procedure betwisten de importeurs niet de rechtmatigheid van de opgelegde antidumpingrechten, maar beroepen zij zich op een wijziging van de situatie die een rechtstreekse invloed heeft op de aanvankelijk vastgestelde dumpingmarge. De procedure van artikel 236 van het douanewetboek biedt die importeurs daarentegen de mogelijkheid om terugbetaling van de door hen betaalde rechten bij invoer of rechten bij uitvoer te vorderen wanneer wordt aangetoond dat die rechten op het tijdstip waarop zij werden betaald, niet wettelijk verschuldigd waren.

Ten slotte hebben deze twee procedures een volledig verschillende opzet. In het bijzonder valt de procedure van artikel 11, lid 8, van verordening nr. 384/96 onder de bevoegdheid van de Commissie en kan zij slechts worden toegepast binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum waarop het definitieve bedrag van de te heffen rechten door de bevoegde autoriteiten naar behoren is vastgesteld,

terwijl de procedure van artikel 236 van het douanewetboek onder de bevoegdheid van de nationale douaneautoriteiten valt en kan worden toegepast binnen een termijn van drie jaren vanaf de datum waarop die rechten aan de schuldenaar zijn meegedeeld.

(cf. punten 68-70)

4. In het kader van bij een nationale rechterlijke instantie ingestelde beroepen tegen een nationale maatregel die is vastgesteld op grond van een verordening waarbij een antidumpingrecht is ingesteld, hebben de importeurs die een antidumpingrecht hebben betaald, overduidelijk een eigen belang en eigen bekwaamheid om aan te voeren dat de verordeningen waarbij dit recht is ingesteld, ongeldig zijn omdat dit recht is opgelegd zonder dat de Commissie vooraf overeenkomstig de regels van verordening nr. 384/96 heeft beslist op de door de producenten of de exporteurs van de betrokken producten ingediende verzoeken tot behandeling als marktgerichte onderneming of tot individuele behandeling. Het niet in aanmerking nemen van die verzoeken kan immers een negatieve invloed hebben op het antidumpingrecht dat aan het einde van de procedure op de producten van de betrokken marktdeelnemers zal worden ingesteld.

(cf. punten 72, 73)

5. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 82-87)

6. Ter zake van bescherming tegen dumpingpraktijken wordt in de vijfde overweging van verordening nr. 384/96 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap, zoals gewijzigd bij verordening nr. 461/2004, weliswaar vermeld dat het aanbeveling verdient om de regels van de overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene overeenkomst betreffende Tarieven en Handel 1994 (antidumpingovereenkomst) voor zover mogelijk in Unierecht om te zetten, doch die uitdrukking moet in die zin worden opgevat dat ook al heeft de Uniewetgever bij de vaststelling van verordening nr. 384/96 rekening willen houden met de regels van die overeenkomst, hij niet de wil heeft geuit om elk van die regels in die verordening om te zetten.

In het bijzonder is artikel 2, lid 7, van verordening nr. 384/96 de uitdrukking van de wil van de Uniewetgever om een voor de rechtsorde van de Unie specifieke benadering vast te stellen door de invoering van een bijzondere regeling met gedetailleerde regels voor de berekening van de normale waarde voor invoer uit landen zonder markteconomie. De bepalingen van artikel 9, lid 5, tweede alinea, van verordening nr. 384/96 verwijzen naar artikel 2, lid 7, van deze verordening en maken integraal deel uit de daarbij ingevoerde regeling.

(cf. punten 90, 91)

7. Gelet op de aard en de opzet van het bij de Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) ingevoerde stelsel van geschillenbeslechting en op de belangrijke plaats die dit stelsel inruimt voor onderhandelingen tussen de overeenkomst sluitende partijen, mag de Unierechter in elk geval de rechtmatigheid of de geldigheid van Uniehandelingen niet aan de WTO-regels toetsen vóór het verstrijken van de redelijke termijn die aan de Unie is verleend om te voldoen aan de aanbevelingen of uitspraken van het Orgaan voor Geschillenbeslechting (DSB) van de WTO houdende vaststelling van de niet-inachtneming van die regels, omdat die termijn anders elk nuttig effect zou verliezen.

Bovendien betekent het verstrijken van deze termijn op zichzelf niet dat de Unie de door het stelsel van geschillenbeslechting geboden mogelijkheden om haar geschil met andere partijen op te lossen, heeft uitgeput. In die omstandigheden zou de op de enkele grond van het verstrijken van die termijn

aan de Unierechter opgelegde verplichting om de rechtmatigheid of de geldigheid van de betrokken Uniemaatregelen te toetsen aan de WTO-regels en aan de aanbevelingen of uitspraken van het DSB houdende vaststelling van de niet-inachtneming van die regels, tot gevolg kunnen hebben dat de positie van de Unie bij het zoeken naar een oplossing die zowel in overeenstemming is met de WTO-regels als aanvaardbaar is voor alle partijen bij het geschil, wordt verzwakt.

Zelfs na het verstrijken van de gestelde termijn kan een particulier zich dus niet op dergelijke uitspraken en aanbevelingen van het DSB beroepen om toetsing van de rechtmatigheid of de geldigheid van de handelwijze van de instellingen van de Unie te verkrijgen, althans buiten de gevallen waarin de Unie ten gevolge op deze uitspraken en aanbevelingen een bijzondere verplichting heeft aangaan.

(cf. punten 94-96)

8. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 105-109)

9. Op het gebied van bescherming tegen dumpingpraktijken zijn de Raad en de Commissie verplicht om te beslissen op de verzoeken tot behandeling als marktgerichte onderneming die zijn ingediend door producenten uit landen zonder markteconomie die op het tijdstip van de opening van een antidumpingonderzoek lid zijn van de Wereldhandelsorganisatie (WTO), zelfs wanneer deze instellingen gebruik maken van de steekproeftechniek bedoeld in artikel 17 van verordening nr. 384/96.

Met betrekking tot verordening nr. 1472/2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisels met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam levert het feit dat de Raad en de Commissie niet hebben beslist op de verzoeken tot behandeling als marktgerichte onderneming van de Chinese en Vietnamese producenten-exporteurs die niet in de overeenkomstig artikel 17 van verordening nr. 384/96 samengestelde steekproef waren opgenomen, een schending van artikel 2, lid 7, onder b), van deze verordening op. Bijgevolg is verordening nr. 1472/2006 in die mate ongeldig.

(cf. punten 110, 112, 174, dictum 1)

10. Ter zake van bescherming tegen dumpingpraktijken blijkt uit artikel 9, lid 5, van verordening nr. 384/96 dat de Raad en de Commissie in beginsel verplicht zijn om, wanneer zij een verordening houdende instelling van antidumpingrechten vaststellen, in deze verordening het antidumpingrecht voor iedere daarin bedoelde leverancier te vermelden, tenzij een dergelijke individuele behandeling praktisch niet mogelijk is.

In artikel 9, lid 5, eerste alinea, van verordening nr. 384/96 wordt echter van dit beginsel afgeweken in het in artikel 2, lid 7, onder a), van deze verordening bedoelde geval waarin de Raad of de Commissie een verordening vaststelt houdende oplegging van antidumpingrechten op invoer uit een bijzondere bron, te weten uit landen zonder markteconomie. Voor dat geval heeft de Uniewetgever immers voorzien in een andere algemene regel, volgens welke het zowel noodzakelijk als voldoende is dat in de door de Raad of de Commissie vastgestelde verordening het voor het betrokken land van levering opgelegde antidumpingrecht wordt vermeld.

Artikel 9, lid 5, tweede alinea, van verordening nr. 384/96 bepaalt echter dat een individueel antidumpingrecht wordt vastgesteld voor de in een land zonder markteconomie gevestigde leveranciers die daarnaast ook exporteurs zijn en op basis van met bewijsmateriaal ondersteunde verzoeken aantonen dat zij voldoen aan de criteria om in aanmerking te komen voor deze individuele

behandeling. Dit individuele antidumpingrecht zal dan op hen worden toegepast in de plaats van het op het niveau van het land vastgestelde antidumpingrecht dat zonder een dergelijk verzoek voor hen zou hebben gegolden.

In dit verband zijn de Raad en de Commissie in beginsel verplicht de op grond van artikel 9, lid 5, tweede alinea, van verordening nr. 384/96 bij hen ingediende verzoeken tot individuele behandeling te onderzoeken en daarop te beslissen.

(cf. punten 118-120, 123)

11. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punt 122)

12. Het feit dat de Raad en de Commissie, vóór de vaststelling van verordening nr. 1472/2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam, niet hebben beslist op de verzoeken tot individuele behandeling ingediend door de Chinese en Vietnamese producenten-exporteurs die niet in de overeenkomstig artikel 17 van verordening nr. 384/96 samengestelde steekproef waren opgenomen, levert een schending van artikel 9, lid 5, van deze verordening op. Bijgevolg is die definitieve verordening nr. 1472/2006 in die mate ongeldig. Om dezelfde redenen en in dezelfde mate is uitvoeringsverordening nr. 1294/2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaald schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en van oorsprong uit de Volksrepubliek China, zoals uitgebreid tot bepaald schoeisel met bovendeel van leder verzonden vanuit de speciale administratieve regio (SAR) Macau, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de SAR Macau, naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening nr. 384/96, ongeldig.

In dit verband blijkt uit het onderzoek van de verhouding tussen, enerzijds, artikel 9, lid 5, tweede alinea, van verordening nr. 384/96, en anderzijds, artikel 17 van die verordening, dat voorziet in de steekproeftechniek, dat de tekst van dit artikel 9, lid 5, verschilt van die van artikel 9, lid 6, van verordening nr. 384/96, die uitdrukkelijk verwijst naar de toepassing van artikel 17. Hieruit volgt dat artikel 9, lid 5, van verordening nr. 384/96 aldus kan worden uitgelegd dat in het kader daarvan, anders dan in het kader van lid 6 van dat artikel 9, artikel 17 van verordening nr. 384/96 niet ter zake dienend is. Wanneer een in een land zonder markteconomie gevestigde producent-exporteur zich op artikel 9, lid 5, tweede alinea, van verordening nr. 384/96 beroept op grond dat zijn afzonderlijke prijzen bij uitvoer voldoende onafhankelijk van de Staat worden vastgesteld, beoogt hij dus te verkrijgen dat de Raad en de Commissie erkennen dat hij zich, uit dit oogpunt, in een situatie bevindt die volledig verschilt van die van de andere in dat land gevestigde producenten-exporteurs. Op grond daarvan verzoekt hij om individueel te worden behandeld, daar waar de andere producenten-exporteurs in de praktijk als een enkele eenheid zullen worden behandeld.

Aanvaarden dat de Raad en de Commissie op een producent-exporteur die zich in die situatie bevindt, een op het niveau van het betrokken land vastgesteld en op basis van de gewogen gemiddelde dumpingmarge van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs berekend antidumpingrecht kunnen toepassen zonder eerst te hebben beslist op het verzoek van een dergelijke producent-exporteur, zou er echter op neerkomen dat aan die instellingen wordt toegestaan deze producent-exporteur op dezelfde wijze te behandelen als die welke in die steekproef zijn opgenomen, ofschoon deze laatsten, a priori, in een andere situatie verkeren.

(cf. punten 124-127, 131, 132, 135, 174, dictum 2)

13. Net als verordening nr. 384/96, kan een verordening houdende instelling van een definitief antidumpingrecht en definitieve inning van het voorlopige recht op de invoer van bepaalde producten uit derde landen niet ongeldig worden verklaard op de enkele grond dat de Raad en de Commissie niet binnen de in artikel 2, lid 7, onder c), van verordening nr. 384/96 gestelde termijn hebben beslist op de bij hen ingediende verzoeken tot behandeling als marktgerichte onderneming. De importeur die zich op deze onregelmatigheid beroept, moet nog concreet aantonen dat het niet volledig is uitgesloten dat de aan het einde van de procedure vastgestelde verordening zonder die onregelmatigheid voor hem gunstiger zou zijn geweest.

Nu de betrokkenen dat bewijs niet hebben geleverd, leidt de niet-inachtneming van die termijn niet tot ongeldigheid van verordening nr. 1472/2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam.

Deze uitlegging geldt ongeacht of de betrokken producenten-exporteurs in de overeenkomstig artikel 17 van verordening nr. 384/96 samengestelde steekproef waren opgenomen.

(cf. punten 141-144, 174, dictum 2)

14. Ter zake van bescherming tegen dumpingpraktijken bevat verordening nr. 384/96 bevat geen enkele bepaling betreffende de maatregelen die in de loop van het onderzoek dienen te worden genomen in geval van vermindering van de mate waarin de producenten de klacht steunen, zodat de Raad en Commissie dat onderzoek moeten kunnen voortzetten, ook ingeval de steun voor de klacht afneemt en zelfs ingeval die afname impliceert dat de steun, in termen van productie, beneden een van de twee in artikel 5, lid 4, van die verordening bepaalde drempels valt. Deze drempels zijn, enerzijds, de steun door producenten in de Unie wier gezamenlijke productie meer dan 50 % bedraagt van de totale productie van het deel van de bedrijfstak van de Unie dat zich over de klacht heeft uitgesproken, en anderzijds, de steun door producenten in de Unie die ten minste 25 % van de totale productie van de bedrijfstak van de Unie voor hun rekening nemen.

(cf. punten 152, 153)

15. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 161, 162, 165, 166)

16. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 168-170)

17. De rechterlijke instanties van de lidstaten kunnen zich niet baseren op arresten waarin de Unierechter een verordening houdende instelling van antidumpingrechten nietig heeft verklaard voor zover deze betrekking had op bepaalde in die verordening bedoelde producenten-exporteurs, om te oordelen dat de rechten ingesteld op de producten van andere in die verordening bedoelde producenten-exporteurs die zich in dezelfde situatie bevinden als de producenten-exporteurs ten aanzien van wie die verordening nietig is verklaard, niet wettelijk verschuldigd zijn in de zin van artikel 236, lid 1, van verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek. Zolang een dergelijke verordening niet is ingetrokken door de instelling die ze heeft vastgesteld, niet nietig is verklaard door de Unierechter of niet ongeldig is verklaard door het Hof voor zover zij rechten instelt op de producten van die andere producenten-exporteurs, blijven die rechten wettelijk verschuldigd in de zin van die bepaling.

Ingeval de Unierechter in het kader van een beroep tot nietigverklaring ingesteld door een persoon die rechtstreeks en individueel wordt geraakt door een verordening houdende instelling van antidumpingrechten, die verordening nietig verklaart voor zover zij betrekking heeft op deze persoon, tast een dergelijke gedeeltelijke nietigverklaring immers niet de rechtmatigheid aan van de andere bepalingen van die handeling, met name de bepalingen houdende instelling van antidumpingrechten op andere producten dan die welke door die persoon zijn vervaardigd, uitgevoerd of ingevoerd.

Integendeel, wanneer dergelijke bepalingen niet binnen de in artikel 263 VWEU gestelde termijn zijn bestreden door personen die bekwaam zijn om de nietigverklaring ervan te vorderen, zijn zij definitief ten aanzien van die personen. Zolang deze bepalingen niet zijn ingetrokken of niet ongeldig zijn verklaard ten gevolge van een prejudiciële verwijzing of een exceptie van onwettigheid, worden zij overigens vermoed rechtsgeldig te zijn, wat inhoudt dat zij ten volle rechtsgevolgen sorteren voor alle andere personen.

(cf. punten 183-185, dictum 3)

18. Artikel 236, lid 2, van verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek moet aldus worden uitgelegd dat de omstandigheid dat een verordening houdende instelling van antidumpingrechten door de Unierechter geheel of ten dele ongeldig wordt verklaard, geen toeval of overmacht in de zin van deze bepaling vormt.

(cf. punten 190-194, dictum 4)